

På turkiska fronten intet nytt

En processpåring om händelserna som ledde fram till EU-Turkiet
avtalet 2016

LUNDS
UNIVERSITET

Abstract

This paper builds upon the work by Kelly Greenhill in *Weapons of Mass Migration* (2010). Greenhill's theory on *coercive engineered migration* (CEM) focuses on the instrumentalisation of cross-border population movements with strategic political and/or economic goals. She argues that despite it being critically under-studied, there have been surprisingly many CEM attempts. The context of the study is the migration crisis of 2015, where the EU was faced with a relatively sudden and big influx of migrants mainly from war-torn Syria. It analyses the process leading up to the EU-Turkey deal of 2016, where *political agitation* and *capacity swamping* were identified as key mechanisms used by the Turkish government. This case study aims to investigate the explanatory power of the theory focusing on the case of Turkey-EU during the refugee crisis of 2015-2016. Without being able to generalise, the results in the paper show that the mechanisms were present in the given case, which in turn speaks to the validity of the theory.

Nyckelord: migranter/flyktingar, CEM, tvång, EU-Turkiet, capacity swamping, political agitation

Word count: 9194

Innehållsförteckning

1. Introduktion	1
1.1 Bakgrund	1
1.2 Syfte och frågeställning	1
1.3 Relevans	2
1.4 Avgränsningar	4
1.5 Uppsatsens disposition	4
2. Tidigare forskning	5
3. Teori	10
3.1 Coercive engineered migration (CEM)	10
3.2 Vem bedriver CEM-försök?	11
3.3 Vem utsätts för CEM-försök?	12
3.4 Varför är EU särskilt sårbar för CEM-försök?	13
4. Metod och material	14
4.1 Metod	15
4.2 Forskningsdesign	16
4.3 Operationalisering	16
4.4 Material	17
4.5 Metodologiska reflektioner	18
5. Resultat och analys	19
5.1 Flyktingkrisen 2015 - kontext	19
5.2 Vilka var Turkiets mål?	20
5.3 Avtalet mellan EU och Turkiet (Y)	21
5.4 Political agitation	21
5.5 Capacity swamping	25
6. Slutsats och Diskussion	27
7. Källförteckning	29

1. Introduktion

1.1 Bakgrund

“We will flood the EU with drugs and migrants” sa den belarusiska presidenten Aleksandr Lukasjenko som svar på att EU införde sanktioner mot Belarus (The conversation 2021). Det må framstå som ett ovanligt sätt att hota ett annat land på, men empirisk data uppvisar att denna typ av instrumentalisering av flyktingströmmar i syfte att påverka ett annat lands agerande faktiskt sker mycket oftare än vad vad man hittills antagit (Greenhill, 2016, 2. 14).

En av de mest framstående forskare som undersökt fenomenet är Kelly Greenhill. Hennes forskning kommer fram till att demokratiska stater i högre grad har varit föremål för denna typ av tvångsmedel än auktoritära stater, av anledningar som jag i ett senare skede kommer att gå närmare in på. Samtidigt är det auktoritära stater som främst utövar denna form av utpressning. EU som självutnämnd normativ stormakt har drabbats av diverse utpressningsförsök, inte minst från våra belarusiska grannar. Även Marocko och Libyen har försökt påverka EU:s agerande vid olika tidpunkter, där vissa försök visat sig vara mer framgångsrika än andra. Denna uppsats kommer undersöka huruvida teorins mekanismer förelegat i fallet EU-Turkiet under flyktingkrisen 2015.

Uppsats tar avstamp i Greenhill's forskning om länders medvetna utnyttjande och/eller skapande av flyktingkriser som utpressningsmetod. I sin bok *Weapons of Mass Migration* (2016) teoretiserar och undersöker Greenhill fenomenet empiriskt samt kartlägger teorin som går under benämningen “strategic engineered migration” (SEM). Uppsatsen kommer titta närmare på underkategorin “coercive engineered migration”, som hädanefter kommer att refereras till som CEM. På en generell nivå bidrar föreliggande uppsats med en ökad förståelse för vilka instrument stater har till sitt förfogande när det kommer till maktutövning och påverkan på andra stater.

1.2 Syfte och frågeställning

Utgångspunkten i denna uppsats är att belysa hur migrationskrisen från 2015 instrumentaliserades för att uppnå strategiska mål. Genom att undersöka teorins applicerbarhet på fallet Turkiet-EU kommer det leda till en ökad förståelse för och medvetenhet om fenomenet *coercive engineered migration* som okonventionell form av utpressning. Det primära syftet är med andra ord att pröva teorin, medan det kan ses som bisyfte att bidra med förståelse för CEM-försök i allmänhet genom att djupdyka i ett fall. Syftet undersöks med hjälp av följande frågeställning: *Hur utnyttjade Turkiet flyktingkrisen 2015 för att uppnå politiska och ekonomiska mål?*

1.3 Relevans

Detta underutforskade instrument för statlig påverkan har inte minst på grund av händelserna 2015 flyttat upp på den politiska dagordningen. Men sett till dess frekvens - i genomsnitt ett CEM-försök varje år sedan 1951 - samt hur framgångsrikt det varit - mer än hälften av alla försök lyckades - menar jag att det krävs många fler studier som fördjupar förståelsen för samt ökar medvetenheten om denna typ av utpressning (Greenhill 2008).

Det går även att säga att studien kopplar samman forskningsfälten komparativ politik, litteraturen kring tvångsmedel samt migrationsforskning. Kunskap kring varför demokratier är särskilt sårbara för denna typ av maktmissbruk samt varför det mestadels är auktoritära och förhållandevis svaga stater som tillämpar metoden är användbart för framtida studier. I genomförandet av arbetet tas relevanta teoribildningar inom migrationsforskning och teorier kring utpressning av stater till hjälp, varigenom uppsatsen når en hög grad av inomvetenskaplig relevans samt knyter an till forskningens krav på kumulativitet (Teorell & Svensson 2007, s.18).

Den utomvetenskapliga relevansen grundar sig i ett flertal olika anledningar. För det första är det av stor betydelse för politiker och andra beslutsfattare att veta om denna typ av hot/tvångsmedel. En ökad förståelse bidrar till att man i framtiden lättare kan identifiera samt avvärja CEM-försök. Dessutom blir det därigenom lättare att i de fallen det är möjligt agera och vidta förebyggande åtgärder och på så vis förhindra lidande för de mest utsatta, i detta fall migranterna. Mer övergripande kan man säga att uppsatsen ökar förståelsen för vilka

maktinstrument stater har till sitt förfogande eftersom denna form av maktmissbruk faller utanför den traditionella synen på staters verktygslåda gällande tvångsmedel. Okunskap på detta område kan ha långtgående negativa konsekvenser för både stater och individer (Greenhill, 2016, s. 33).

Studien kan sägas fylla ett flertal kunskapsluckor. För det första kan studien ses som ett komplement till den uppsjö av litteratur som kretsar kring normer och dess betydelse i internationella relationer. En vanligt förekommande kritik mot norm-teorier är att det endast fokuseras på goda normer (Kovert & Legro 1996). Det finns exempelvis mycket forskning kring hur EU strategiskt använder sig av sin roll som normativ stormakt i syfte att uppnå politiska mål (Manners 2008). Likaså finns det studier om hur demokratier och icke-statliga aktörer använder sig av internationella normer för att rätta till staters beteenden som inte håller sig till dessa, se exempelvis Sikkink (1999) eller Thomas (2001). Däremot finns det färre studier som närmar sig norm-frågan från andra hållet. Denna uppsats fokuserar på hur stater kan förmå demokratier att antingen agera på ett sätt de annars inte hade gjort eller underlåta ett specifikt handlande genom att appellera till internationella normer. Med andra ord instrumentaliseras normerna till att lyfta fram motsägelser i demokratiska staters officiella uttalanden och deras faktiska handlingar (Greenhill 2016, sida. 22). Studien kan alltså bidra med att bredda vår förståelse för omständigheterna för hur normer - goda som onda - kan instrumentaliseras för att uppnå strategiska mål.

Vidare kan uppsatsen ses som komplement till forskningen om utpressning av stater. Då det rör sig om en okonventionell, om än inte ovanlig utpressningsmetod, som inte studerats och granskats särskilt mycket, menar jag att det kan ses som ett välkommet tillskott till den redan existerande litteraturen.

Utöver det närmar sig denna uppsats med sitt teoretiska ramverk frågan om *audience-costs* på ett hittills utforskat vis. Med *audience-costs* menas inom internationella relationer den kostnaden som en ledare ådrar sig från sina väljare om han eller hon eskalerar en utrikespolitisk kris och sedan uppfattas som att hen backar. Fearon (1994 s.580) lyfter fram att *audience-costs* ger demokratier trovärdighet. Risken för att ådra sig kostnaderna verkar på ett sätt som gör att demokratier i större utsträckning än icke-demokratier fullföljer de hoten som utfärdas, då de annars löper risk att kritiseras hårt på den inhemska arenan och

följaktligen kanske avsätts. Greenhill (2016) menar emellertid att hyckleri-kostnader gör att demokratier ger snabbare vika desto högre de potentiella hyckleri-kostnaderna beräknas vara. Dessa kostnader uppstår när det råder ett say-do gap i staters agerande, det vill säga en diskrepans mellan staters uttalade mål och deras faktiska agerande.

1.4 Avgränsningar

Även om uppsatsen till viss del behandlar händelserna 2015/2016 som ledde fram till avtalet mellan Turkiet och EU kommer det inte föras någon djupare diskussion kring själva krisen i sig. Som medialt konstituerat begrepp är flyktingkrisen inte helt tydligt gällande tidsram. I denna uppsats innefattas det av främst tidsskäl uteslutande händelser som inträffade 2015 till dess att avtalet slöts den 18 mars 2016. Det är inte uppsatsens avsikt att undersöka grunderna till krisens uppkomst, inte heller ämnar den ta någon sidas parti i frågan. Uppsatsens syfte är heller inte att undersöka ämnet från en normativ ståndpunkt - det säger sig självt att instrumentaliseringen och utnyttjandet av migranter eller flyktingar är en moraliskt förkastlig handling.

1.5 Uppsatsens disposition

I följande stycke kommer det skapas en referensram för studien genom att ta upp tidigare forskning samt hur CEM förhåller sig till den. Det kommer senare under diskussionsdelen återkopplas till forskningen. I anslutning till den tidigare forsknings-delen kommer uppsatsens teoretiska ramverk att presenteras. Det kommer diskuteras vilka det är som för det mesta utsätts för CEM-försök samt vilka det är som utför dem. Därpå följer metoddelen, där uppsatsens metod motiveras och diskuteras. Det kommer även lyftas metodens svagheter och styrkor. Under kapitlet *operationalisering* kommer teorins mekanismer översättas till operationella indikatorer. I kapitel 5 redovisas analys av studiens empiriska underlag. I kapitlet som kallas *diskussion* kommer innebörden av studiens resultat att diskuteras samt förslag för fortsatt forskning att läggas fram.

2. Tidigare forskning

Som tidigare nämnt kan föreliggande studie placeras i skärningspunkten mellan flera olika forskningsområden. Följaktligen krävs det en bred referensram vid genomgången av tidigare forskning i syfte att placera studien i sitt sammanhang. Detta avsnitt kommer ägnas åt att diskutera tidigare forskning som anses relevant för uppsatsen. Konkret kommer nedan diskuteras den traditionella synen på tvång utövat av stater, migrationsforskning, olika syner på makt och slutligen litteraturen rörande asymmetriska konflikter.

Greenhill är inte den första forskaren som påpekar att migration kan användas i strategiskt syfte. Myrion Weiner (1992) påpekade redan under tidiga nittioalet att migration har betydelsefulla säkerhetspolitiska konsekvenser. Weiner ser dock flyktingströmmar som ett resultat av konflikter som sedan kan användas för att förvärra internationella eller nationella konflikter, istället för Greenhills syn som även omfattar skapandet av flyktingströmmar. Även Hollifield (1992) argumenterade för att området ännu inte fått den uppmärksamheten det förtjänar och kräver. Forskaren fokuserade på aspekten rörande rättigheter för ankommande migranter men också hur migration är ett svårmanövrerat ämne i liberala demokratier. Varken Hollifield eller Weiner teoretiserar frågan om migration som förhandlingsobjekt vidare, där Greenhills *Weapons of Mass migration* (2016) är ett välkommet tillskott.

Litteratur som kretsar kring "coercion" - tvång, eller tvångsmedel - är omfattande. Majoriteten av texterna som skrivits inom denna domän kan spåras tillbaka till Thomas Schelling's bok *Arms and Influence* (1966) som än idag anses vara relevant. Trots att boken skrevs i en kontext präglad av kalla kriget finns det många samtida forskare vars tankar bygger vidare på Schellings idéer. Medan *deterrence* redan på 1960-talet var ett för akademiker bekant och teoretiserat begrepp, var det Schelling själv som myntade begreppet *compellence*. Enligt honom låter sig begreppet *coercion* delas in i ovannämnda två aspekter. Den förra, *deterrence*, som kan översättas till avskräckning, innebär hot för att hindra en motståndare från att agera på ett specifikt sätt genom rädsla för konsekvenser. Den senare, *compellence*, åsyftar den form av hot som utfärdas med målsättningen att tvinga motståndare att agera på ett specifikt sätt som den annars inte hade gjort (Schelling 1966, se Biddle 2020, s.98).

Robert Art (2003) bygger i *The United States and Coercive Diplomacy* vidare på Schellings tankar och poängterar en viktig skillnad mellan begreppen. Då *compellence* försöker tvinga fram en aktiv handling är den formen av hot lättare att identifiera än *deterrence*, där det rör sig om att tvinga en aktör att underlåta ett visst agerande. Detta för med sig att det vid *compellence* ofta är fråga om förödmjukelse, då en stark aktör blivit utpressad av en svagare aktör (Art & Cronin 2003, se Biddle 2020, s.102). I syfte att tydliggöra begreppet lyfter Robert Pape i *Bombing to Win* (1996) fyra typer av tvång: bestraffning, risk, förnekelse och halshuggning (från engelskan "decapitation"). Viktigt att nämna här är att analysen avsåg flygattacker, vilket gör att resultaten inte problemfritt går att applicera på andra fall. Tvång genom bestraffning i form av flygattacker visade sig i Papes undersökning vara fruktlöst. Detta är relevant med tanke på att CEM på ett teoretiskt plan fungerar på ett liknande sätt: man höjer kostnaderna eller riskerna för *target*-statens befolkning i syfte att uppnå strategiska mål.

CEM skiljer sig från den traditionella synen på tvång på två avgörande sätt. Vid traditionellt tvång menar man att potentiella aktörer avstår från att försöka utöva tvång såvida de inte besitter överlägsna militära kapaciteter eftersom de i annat fall riskerar repressalier. Vid CEM-försök har landet som är föremål för maktutövningen sällan chans till vedergällning, vilket gör att potentiella förövare inte riskerar militära bestraffningar. En annan skillnad är att CEM-försök som tvång genom bestraffning statistiskt sett leder till önskvärda konsekvenser, vilket inte är fallet för tvång genom bestraffning enligt den traditionella synen på tvång (Greenhill 2008, s.11).

I kölvattnet av Greenhills bok *Weapons of Mass Migration* (2010) har även litteraturen kring diplomati vuxit sig allt bredare. Ett relativt nytt begrepp är *migration diplomacy*, som avser användningen av diplomatiska verktyg för att hantera gränsöverskridande befolkningsrörelser. Enligt Tsourapas och Adamson (2019) påverkas migration diplomacy av staternas intressen samt deras relativa förhandlingsstyrka. Denna bygger i sin tur på huruvida aktörerna ifråga är migrationsmottagande, migrationssändande eller transitstater (Tsourapas & Adamson 2019, s.118). Detta är relevant eftersom Turkiets förhandlingsstyrka i egenskap av migrationssändande och transitstat i förhållande till EU som migrationsmottagande union är hög.

Då CEM bör ses som en form av maktutövning är en kortfattad diskussion kring makt relevant. Inom internationella relationer görs det en distinktion mellan mjuk och hård makt. Joseph Nye definierar makt som "förmågan att påverka andra staters beteende för att få det resultat man vill ha" (2004). År 1990 myntade Nye begreppet *soft power*. Huvudsakliga skillnaden mellan hård och mjuk makt är att den senare inte utövas på grundval av militära eller ekonomiska sanktioner eller incitament. Maktens valuta/medel består därmed inte av tvångsmedel (från engelskan "coercion"), vilket det gör för traditionell hård makt, utan snarare av attraktion (Nye 1990). Denna attraktion är ett resultat av i huvudsak tre faktorer: kultur (när den är attraktiv för andra), politiska värderingar (när landet lever upp till dessa både utåt och inåt) samt utrikespolitik (när landet av omvärlden uppfattas som legitimt och moraliskt renlärigt).

Nyes sätt att kategorisera makt på har emellertid inte förblivit oemotsagt. Hagström och Jerdén (2014) menar exempelvis att makt inte kan ses som absolut utan att det är av stor betydelse att se till situationens specifika kontext. Författarna förespråkar begreppet *relational power*, som till följd av att aktörer inte har förmågan att producera samma utfall i olika kontext är ett mer fruktbart synsätt. De svenska forskarnas tankar är användbara i denna uppsats eftersom Turkiet i förhållande till EU i den givna kontexten besitter relativt sett mycket makt.

Bially Mattern (2005) poängterar att mjuk makt inte alltid är så lätt att skilja från hård makt. Hon introducerade begreppet *representational force* i diskussionen. Istället för att se på makt som antingen mjuk eller hård, vilket sett till världspolitiken inte ter sig logisk för henne, förespråkar hon ett mer kontinuerligt synsätt på makt. Hennes i grunden konstruktivistiska ansats riktar kritik mot att vissa normer och värderingar accepteras som attraktiva utan att fråga varför de är det samt hur de kom till. Med konstruktivistisk menas det vetenskapsteoretiska synsättet som hävdar att det vi uppfattar som verkligt i själva verket är en produkt av mellanmänsklig interaktion. Hon slår fast att mjuk makt konstitueras av *representational force* - en icke-fysisk men icke desto mindre tvingande (från engelskan "coercive") makt som i praktiken bör ses som en förlängning till hård makt. Denna makt konstitueras i en sociolingvistisk kamp om vad som är eftersträvansvärt genom användningen av *representational force*. Synen på makt som enbart fredlig på grundval av attraktion i termer av kultur och värderingar bör därmed enligt Mattern omvärderas.

Eftersom det i denna uppsats är fråga om asymmetrisk maktutövning kommer följande stycke diskutera de viktigaste bidragen på detta område. Andrew J. R. Mack's *Why Big Nations Lose Small Wars* (1975) är ett viktigt verk det gäller att ta ställning till. Artikeln tar avstamp i två historiska konflikter där stora aktörer, USA och Frankrike, har förlorat krig mot respektive Vietnam och Algeriet. Med utgångspunkt i dessa konflikter men på ett teoretiskt mer generellt plan kommer Mack fram till att en förutsättning för att svaga stater ska kunna vinna mot starka stater är att de tar till okonventionella metoder, som exempelvis gerillakrig, terrorism eller icke-våldsamma metoder. Vidare argumenterar Mack att på grund av svaga staters oförmåga att besegra motståndaren militärt följer det logiskt att svaga stater enbart har möjlighet att vinna om landet krossar motståndarens politiska vilja och/eller förmåga att kriga (Mack, 1975). För Mack finns det även en tidsvariabel i ekvationen - ju längre konflikten varar desto mer sannolikt blir det att starka aktörens politiska vilja att föra krig samt stridsduglighet försvagas. Det kan dras många paralleller mellan Macks resonemang och Greenhills forskning om coercive engineered migration. Trots att Mack's analys bygger på militära medel som verktyg till påverkan, och det för Greenhill är icke-militära medel som ligger till grund för CEM kommer båda forskare fram till samma slutsats: svaga aktörer vinner konflikter oftare än förväntat mot starka aktörer, som delvis blir handlingsförlamade på grund av deras politiska system.

Gil Meroms *How Democracies Lose Small Wars* (2003) slår fast att det i huvudsak finns två anledningar som gör att demokratier förlorar mot svaga aktörer. Han menar att demokratiers oförmåga att öka graden av brutalitet i konflikter samt deras ovilja att acceptera mängden förluster som krävs för att vinna konflikten är det som huvudsakligen orsakar demokratiers sårbarhet gentemot auktoritära stater.

Det vi kan ta med oss från detta avsnitt är att studien med dess teoretiska bas kan och bör ses som komplement till en rad olika forskningsområden. Det går att säga att uppsatsen bidrar till att lyfta fram och till viss del även fylla kunskapsluckor på olika områden inom litteraturen för internationella relationer. Här bör nämnas forskningen kring instrumentaliseringen av normer, migrationsforskning samt olika sorters tvångsmedel. Som fenomen passar CEM bra in i förståelsen för hur asymmetriska konflikter utspelar sig. Ett novum är däremot sättet detta sker på eftersom en slags normbaserad utpressning som instrumentaliserar flyktingströmmar hittills inte diskuterats inom vederbörande litteratur. Mattern förespråkar en reviderad syn på makt som inte delar inte begreppet i antingen hård eller mjuk. Istället argumenterar hon för

att tolka mjuk makt som en förlängning till hård makt, vilket jag menar gynnar förståelsen för CEM i relation till makt. Eftersom CEM kan manifesteras sig på olika sätt ser jag det som nyttigt att förstå CEM i termer av mjuk makt som en förlängning till hård makt.

3. Teori

Detta kapitel tillägnas uppsatsens teoretiska ramverk där det kommer presenteras teorin som ligger till grund för studien. Det kommer dessutom presenteras det övergripande teoretiska konstruktet och hur CEM förhåller sig till det.

3.1 Coercive engineered migration (CEM)

Coercive engineered-migration (CEM) ingår tillsammans med dispossesive engineered migration, exported engineered migration samt militarised engineered migration i teorifamiljen *strategic engineered migration* (SEM). Trots betydande skillnader gällande taktik och mål har de fyra teorierna flera gemensamma drag. I alla fyra teorierna rör det sig om asymmetriskt tvång från relativt svaga aktörer riktat mot starka aktörer, där aktörernas maktobalans jämnas ut genom att de svaga aktörerna använder sina motståndares makt emot dem. Med makt menas här den mjuka makt liberala demokratier besitter genom att det råder exempelvis yttrandefrihet som av auktoritära stater kan instrumentaliseras för att skapa missnöje bland befolkningen. SEM (och därmed även CEM) är del av en övergripande teoretisk konstruktion som går under benämningen *cross-domain-coercion* (CDC). Inom internationella relationer förknippades ovanstående resonemang med Thomas Schelling's *Arms and Influence* från 1966. Migration bör här ses som ett instrument eller verktyg för att tvinga andra aktörer till koncessioner. I huvudsak tillämpas denna metod av relativt sett svaga stater eftersom de inte har de militära eller ekonomiska medel som krävs för att få starkare aktörer att göra det de vill. Det kan emellertid även användas av starka aktörer mot svaga aktörer, vilket dock statistisk sett inte skett lika ofta. I de fallen det har hänt har starka aktörer, enligt teorin, bedömt att strategiska mål kunde uppnås till ett billigare pris än genom militära medel (Greenhill 2016, s. 27).

CEM går ut på att migration används av land A för att få land B att göra något land B annars inte hade gjort, alternativt få land B att underlåta en handling landet annars hade utfört. Med andra ord innebär det att metoden går att tillämpa som antingen *compellence* eller *deterrence*¹.

¹ från engelskan för tvång/övertygelse respektive avskräckning

Metoden kan även ses som en form av “coercion by punishment” strategi, dvs tvång genom bestraffning, mycket i enlighet med Pape’s (1996) syn på tvång genom bestraffning. Besträffningen, som i detta fall sker vid avsaknaden av koncessioner från dess *target*-statens sida, manifesterar sig i skapandet av konflikter på landets inhemska arena och/eller offentligt samt internationellt missnöje. Begreppet *target/target*-staten översätts medvetet inte i denna uppsats eftersom den svenska översättning är tvetydig.

Det finns i huvudsak två varandra inte exkluderande sätt genom vilka förövare bestraffar sina motståndare. I båda fallen handlar det i slutändan om ett sorts two-level-game, där hot på den internationella arenan förstärks av rörelser och påtryckningar på den nationella arenan i *target*-staten (Putnam 1988).

1. *Capacity swamping*: Manipulation av *target*-statens förmåga att ta in ett givet antal migranter. Förövaren implicerar att *target*-staten inte på ett adekvat sätt kommer kunna ta emot antalet migranter.
2. *Political agitation*: Genom detta medel tar förövaren sikte på landets befolkning genom att öka de inhemska spänningarna i landet. Detta medför ett högre tryck på regeringen att agera för att lösa krisen.

Statistiskt sett har den första metoden tillämpats ofta än den andra. Det kan ha att göra med att ekonomiskt och politiskt utvecklade länder, som ofta faller offer för CEM-attacker, i snitt besitter de resurser som krävs för att hantera kriser. Med det sagt har det visat sig att vara långt ifrån omöjligt att framgångsrikt hota utvecklade länder med att överbelasta systemet, i synnerhet när det rör sig om väldigt stora kriser eller sådana som uppstod med kort varsel. Det bör även nämnas att den andra metoden ofta underbyggs med att tillämpa den första också (Greenhill 2016).

3.2 Vem bedriver CEM-försök?

Enligt Greenhill (2016) går det att urskilja ett mönster för vilka det är som använder sig av vardera metoden. På grund av de begränsade resurser som finns tillgängliga för ekonomiskt

underutvecklade länder har det visat sig att de utsätts för den första typen av utpressning i större utsträckning än mer utvecklade länder (Greenhill 2016, s. 26). I de fall mer utvecklade länder varit föremål för utpressning har förövarna för det mesta använt sig av metod två. Som antytt ovan avser metoden en utpressning som grundar sig i att exploatera och förvärta det som Robert Putnam kallar för "sociala och politiska intressens heterogenitet" (Putnam 1988, s. 444).

Det går att dela in aktörer som tillämpar denna sort av utpressningsmetod i tre olika typer. *Anstiftare* aktivt skapar eller hotar med att skapa gränsöverskridande befolkningsrörelser såvida inte *targets* ger efter för förövarens krav. *Provokatörer* skapar inte direkt kriser utan agerar medvetet på ett sätt som försätter andra aktörer i en situation där kriser riskerar uppstå. Den sista typen går under benämningen *opportunist*. Till skillnad från de två förstnämnda skapar eller manipulerar opportunist inte kriser utan drar istället nytta av kriser som uppstått till följd av andra aktörers agerande. På så vis intar opportunist en mer passiv hållning. De kan exempelvis hota med att stänga gränser och därigenom framkalla humanitära kriser till dess att landet eller länderna som utgör måltavlan för utpressningen uppfyller förövarens krav. Omvänt kan opportunist erbjuda sin hjälp med att lösa pågående konflikter i utbyte mot politiska, ekonomiska eller militära koncessioner (Greenhill 2016, s.55).

3.3 Vem utsätts för CEM-försök?

Det finns i huvudsak två varandra förstärkande anledningar till att ekonomiskt och demokratiskt utvecklade länder statistiskt sett oftare visat sig vara föremål för denna typ av utpressning än icke-demokratier. För det första är det på grund av ländernas politiska system som till sin natur präglas av pluralistiska intressen som den beslutsfattande ledningen tvingas ta hänsyn till. Denna politiska liberalism yttrar sig bland annat i ett brett spektrum av regler som möjliggör för olika grupper i samhället att aktivt ta del av opinionsbildningen och således påverka den förda politiken. Oppositionen har exempelvis politiska och strategiska incitament att inta en kritisk hållning till regeringens politiska linje och föreslå en annan kurs. Flyktingkriser brukar dela upp befolkningen i två läger, ett som är för att ta emot flyktingar/migranter och ett som är emot att ta emot flyktingar/migranter. Eftersom den

politiska ledningen inte kan tillfredsställa båda sidornas krav kan det i sådana polariserade situationer leda till att regeringen tvingas till att ge vika. Det är med andra ord inte det politiska landskapets heterogenitet som ligger till grund för problemet utan snarare förövarnas skickliga instrumentalisering därav (Greenhill 2016, s.16).

Den andra källan till de liberala demokratiernas särskilda sårbarhet ligger i att demokratier ofta har skyldigheter då länderna till exempel undertecknat Flyktingkonventionen från 1951 eller FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna från 1948. Dessa internationella konventioner leder i sin tur ofta till nationella lagstiftningar på området i fråga. Utöver de juridiska skyldigheterna länderna således har råder det även en rad normativa bestämmelser mot vilka staters agerande kan mätas. Medan dessa givetvis är av fundamental betydelse för människor som befinner sig på flykt kan normerna även instrumentaliserats av aktörer med strategiska mål (ibid).

Greenhill (ibid) menar vidare att så kallade hyckleri-kostnader kan förvärpa situationen för demokratier som utsätts för den andra typen av utpressning genom att agera som en slags multiplikator. Dessa symboliska kostnader uppkommer när det råder en faktisk eller upplevd diskrepans mellan landets deklarerade åtaganden och landets handlingar. Åtagandena kan bestå i att landet undertecknat internationella överenskommelser som exempelvis Genevekonventionen. De kan också ta formen av mindre officiella åtaganden som att landet säger sig stå upp för och främja demokrati, mänskliga rättigheter mm. Till skillnad från publikkostnader (audience-costs) formulerad av Fearon (1994), som menar att demokratiska staters trovärdighet ökar i krissituationer, finner Greenhill (2016 s.76) att sannolikheten att demokratier ger vika ökar ju högre hyckleri-kostnader landet förväntas stå inför.

3.4 Varför är EU särskilt sårbar för CEM-försök?

Som ovan beskrivet är en av de mekanismerna genom vilka CEM verkar politisk agitation. Det finns flera anledningar till varför EU så ofta varit föremål för CEM-försök. För det ena är den av Putnam nämnda politiska heterogeniteten i termer av sociala och politiska intressen ännu mer utpräglat på EU:s överstatliga nivå än i enskilda länder (Putnam 1988). Detta, eftersom diverse olika intressekonflikter präglar medlemsländernas respektive politik, som i

sin tur inom EU också företräder olika politiska linjer. Det blir därmed svårare för EU att hitta lösningar på konflikter som manifesterar sig både på nationell som på mellan- och överstatlig nivå, och där risken finns att de respektive medlemsländerna bestämmer sig för att agera egoistiskt. Detta föranleder EU:s sårbarhet gällande attacker som lyckas instrumentalisera intressekonflikterna. Vidare kan EU givet dess bild som normativ stormakt snabbt ställas till svars vid eventuella motsägelser i unionens åtaganden och unionens agerande. CEM som formulerad av Greenhill i *Weapons of Mass Migration* (2016) är den teorin som kommer ligga till grund för analysen i denna uppsats. Teorin kommer att prövas med avseende på hur Turkiet lyckades förmå EU till att sluta ett avtal där man kom överens om ett antal saker som sedan länge hade varit Turkiets mål.

4. Metod och material

I detta kapitel presenteras, motiveras samt diskuteras den valda metoden. Därefter görs detsamma med uppsatsens val av fall och tillhörande källor.

4.1 Metod

Föreliggande studie är en teoretiskt driven, kvalitativ inomfallstudie i vilken analysen genomförs med teoriprovande processpåring. Det centrala inom processpåring är att studera processen som föranlett utfallet och inte utfallet i sig själv (Esaiasson et al 2017, s.130). Metodens syfte är att man går ett steg längre än att enbart identifiera en korrelation mellan x och y och istället försöker fastställa ett kausalt samband. En vedertagen definition av processpåring är att den kännetecknas av ambitionen att spåra kausala mekanismer (George & Bennett 2005, s.25). Med tanke på uppsatsens frågeställning och syfte ansågs processpåring som den mest lämpade metoden eftersom den möjliggör testandet och utvärderandet av tidigare förklaringshypoteser (som CEM) och även tillåter forskaren få djupare insikt i teorins orsaksmekanismer. Andra metoder, som exempelvis George och Bennett's *congruence method* (2005 kapitel 9) som ofta framhävs som alternativ till processpåring valdes i denna uppsats inte som metod. Nackdelen med den metoden är att den inte till samma grad tillåter en undersökning av teorins mekanismer, vilket är syftet med uppsatsen. Eftersom det är ett vanskligt projekt att försöka fastställa kausalitet utgås det här primärt från kausalitet utifrån ett teoretiskt perspektiv snarare än strikt kausalitet.

Beach & Pedersen (2013) delar in processpåring som metod i tre skilda typer. Dessa skiljer sig från varandra i vissa avseenden, som exempelvis generaliserbarhet eller att de är fall-centrerade eller teori-centrerade. Inom *teoriskapande* processpåring avses det genom induktion formulera en generaliserbar teori som förklarar den kausala mekanismen mellan den oberoende och den beroende variabeln. Med *utfallsförklarande* processpåringar ämnar forskaren hitta en tillräcklig kausal förklaring för ett givet historiskt utfall. I denna uppsats kommer det genomföras en *teoriprovande* processpåring. Denna går ut på att det deduceras kausala mekanismer från en teori samt testar huruvida det föreligger evidens som talar för att delarna i den antagna mekanismen var närvarande i det givna fallet. Anledningen till att det i

denna uppsats väljs just en teoriprövande processpåring är för att den möjliggör för testandet av en etablerad teori som dock inte prövats mot fallet i fråga. I sin bok har Greenhill (2016) kartlagt och lyckats förklara många fall av CEM med hjälp av sin teori, men i fallet EU-Turkiet har det ännu inte genomförts en sådan undersökning.

Eftersom processpåring konkret handlar om att undersöka kausalitet är det nödvändigt att klargöra vad som avses med just kausalitet. Beach & Pedersen (2013, s. 28) understryker att kausalitet inte enbart är regelbunden samvariation utan att fenomen x producerar fenomen y genom en kausal mekanism som förenar de två. Relationen bör därmed inte ses som probabilistiskt, dvs i termer av sannolikhet, utan istället som deterministisk. Med det menas ett orsakssamband som tolkas i positivistiska termer av tillräcklighet (orsakens närvaro innebär verkans närvaro) eller nödvändighet (orsakens frånvaro innebär verkans frånvaro). Vad som undersöks är alltså vare sig mekanismen föreligger eller inte.

4.2 Forskningsdesign

George och Bennett definierar ett fall som ett exempel på en klass av händelser (2005 s.28). Uppsatsens klass av händelser är migrationsbaserat tvång eller utpressning (CEM). Fallstudier tillåter en djupare inblick i ett givet fall samt möjliggör för forskaren att ta hänsyn till det studerade fallets kontextuella förutsättningar vid prövandet av en teori (ibid s.27). Till skillnad från exempelvis jämförande analyser kan denna systematiska inomfallstudie användas för att gå på djupet i ett fall och identifiera de mekanismerna som sammanlänkar oberoende med beroende variabel.

4.3 Operationalisering

Metoden går ut på att kartlägga ett kausalt samband mellan en oberoende variabel (x) och en beroende variabel (y). Det som ligger mellan x och y kallas för kausala *mekanismer* (m). Dessa mekanismer består av *entiteter* (e) som utför *aktiviteter* (a).

Första steget i analysen är att konceptualisera/begreppsliggöra teorin. Eftersom det i denna uppsats är fråga om en teoriprövande studie där teorin redan kartlagts i kvantitativa studier krävs en noggrann läsning av teorin för att identifiera de kausala mekanismerna. Som förklarar under teoridelen använder sig förövaren av en eller två varandra icke-exkluderande mekanismer för att uppnå önskat resultat. Dessa kallas *capacity swamping* och *political agitation*.

Andra steget i processen består i att operationalisera de identifierade mekanismerna i syfte att kunna undersöka dem empiriskt. Ett sätt att tillgodose god resonemangsvaliditet är att använda sig av redan existerande operationalisering (Esaiasson et al 2017, s. 61). Med *capacity swamping* avses den typen av hot där förövaren hotar med att överbelasta *target*-statens kapaciteter till den grad att det närmare blir omöjligt att ta in ett givet antal migranter för att på ett ordentligt sätt kunna tillgodose migranternas grundläggande behov. Med *political agitation* menas en sorts normbaserad utpressning som instrumentaliserar, spär på och använder sig av existerande intressekonflikter och politiska kontroverser i syfte att öka det inhemska samt internationella trycket på regeringen (Greenhill 2016, s. 58-62). Steg tre, den empiriska undersökningen, kommer att diskuteras mer ingående i analysdelen.

I denna uppsats är det migrationskrisen som utgör den oberoende variabeln x . Den beroende variabeln y , dvs slutresultatet, är avtalet mellan EU och Turkiet som slöts den 18 mars 2016. De mekanismer som länkar samman x och y är de ovan beskrivna *capacity swamping* och/eller *political agitation*. Eftersom det i denna studie prövas en teori som redan är utmejslad och som inte lägger upp ett händelseförlopp som en kedja utan snarare menar att antingen mekanism 1 eller mekanism 2 (eller båda) kan leda till utfallet y kommer det heller inte i uppsatsen utformas som en kedjereaktion.

4.4 Material

Studiens material består i en kombination av primär- och sekundärkällor. För det första kommer slutprodukten, det vill säga avtalet mellan EU och Turkiet som slöts den 18 mars 2016 att ingå som empiriskt material. Avtalet är i denna uppsats inte i sig av större relevans utan snarare vägen dit, vilket gör att det kommer fästas större vikt vid processen som ledde

fram till avtalet. Jag kommer strategiskt välja ut material som anses relevant för att testa teorin, vilket leder till hög intern validitet samtidigt som möjligheterna att generalisera inskränks (Esaiasson et al 2017, s.154-165). Detta

För det andra kommer det läsas nyhetsartiklar relaterade till migrationskrisen från tidningar både i EU och i Turkiet som skrevs under processens gång. Nyhetsartiklar är användbara eftersom de speglar tiden, det politiska klimatet och viktiga händelser från den relevanta tidsperioden. Samtliga artiklar som refereras till kontrolleras för att säkerställa deras trovärdighet. I den mån det är möjligt kommer förstahandskällor som artiklarna refererar till att föredras. Fördelen med sekundärkällor är att det bidrar till ökad transparens då källorna är tillgängliga för fortsatt granskning och analys.

För det tredje kommer officiella uttalanden, intervjuer och tal från politiker och beslutsfattare att analyseras. Dessa förser analysen med insikter rörande motiv som ligger bakom beslutsfattarens agerande. Primärkällor är alltid partiska på grund av producentens avsikter (Beach och Pedersen 2019, s. 136-141) vilket aktivt kommer att beaktas under analysens gång. Då det för teorin är väsentligt att ta hänsyn till den allmänna opinionen kommer det också att inkluderas statistik som ger en överblick över befolkningens åsikter rörande migration.

Föreliggande uppsats avgränsas till fallet Turkiet-EU, det avtalet som slöts dem emellan samt det som ledde fram till avtalet. Flyktingkrisen från 2015 var den största migrationskrisen sedan andra världskriget som EU har behövt hantera. 2016 var mer än fem miljoner människor på flykt från Syrien (Turkoglu & Chadeaux 2018). Perioden har lämnat stort avtryck på det europeiska politiska landskapet och påverkar relationerna mellan medlemsländerna än idag. Att ta en närmare titt på hur processen gick till som ledde fram till avtalet är av stor betydelse för att förstå EU:s relation till Turkiet bättre. Fallet väljs även på grundval av strategiska skäl eftersom det rapporterades mycket om händelserna vilket är viktigt för olika delar av teorin.

4.5 Metodologiska reflektioner

I detta avsnitt kommer jag att redogöra för uppsatsens styrkor och svagheter kopplade till metodologin. Eftersom det rör om ett fall där teorin testas i gynnsamma förhållande är möjligheterna att generalisera begränsade. Med tanke på att teorin är relativt nyligen formulerad anser jag det som viktigt att testa den i gynnsamma förhållanden eftersom det, såvida teorin misslyckas med att förklara utfallet, går att grundligt ifrågasätta teorin. Teorell och Svensson (2007 s.150) menar att medan det slumpmässiga urvalet maximerar möjligheterna till generalisering i relation till totalpopulationen, kan det i fall av strategiska urval inte göras, vilket är dess svaga punkt. Jag menar å andra sidan att en djupgående analys i det enskilda fallet också kan lägga fram intressanta insikter som går att generalisera där liknande förutsättningar hittas.

Den tolkande metoden i uppsatsen föreställer både dess svaghet och styrka. Från ett intersubjektivitetsperspektiv kan uppsatsen kritiseras, medan jag menar att den tolkande metoden även tillåter mig uppnå hög intern validitet då forskaren tillåts ta mycket hänsyn till uppsatsens teoretiska ramverk. Lösningen på reliabilitets- och intersubjektivitetsbristen är transparens. Jag tillåter läsaren ta del av samtliga steg i processen samt hur olika slutsatser nåddes, vilket är till fördel för uppsatsens tydlighet och klarhet. Studien förser forskningen med empiriskt välgrundad kunskap, även om jag menar att det behövs mer för att kunna anse att ämnet är färdiganalyserat. Olika metoder hade kunnat leda till alternativa förklaringsmodeller vilket dock inte gör denna studies resultat mindre tillförlitliga.

5. Resultat och analys

5.1 Flyktingkrisen 2015 - kontext

Kapitlet redogör för uppsatsens kvalitativa analys av empirin. Analysen avser undersöka huruvida mekanismerna *political agitation* och *capacity swamping* lyckas förklara utfallet (EU-Turkiet dealen från 2016). För att strukturera det har jag valt att undersöka varje mekanism för sig och undersöka empiriska huruvida den kan sägas föreligga eller ej. Trots att avtalet inte är av stor betydelse är det viktigt att ha klart för sig vad som menas med utfallet och vad parterna kom överens om.

Flyktingkrisen uppstod som resultat av en kombination av olika faktorer. Större delen av migranterna emigrerade från krigshärjade Syrien, men även andra länder vars politiska läge sedan arabiska våren varit minst sagt instabil fick bevittna en stor emigration. Därmed kan konstateras att Turkiet i fallet 2015 inte bör ses som *anstiftare* eller *provokatör*. Istället försökte Turkiet dra nytta av en redan existerande kris och bör följaktligen betraktas som *opportunist* (Gökalp Aras 2019).

5.2 Vilka var Turkiets mål?

Relationen mellan Turkiet och EU är komplex. På grund av Turkiets geopolitiska läge besitter landet en nyckelroll och är en strategiskt viktig partner för EU i frågor som rör säkerhet, terrorismbekämpning, ekonomi och inte minst migration (Europeiska Kommissionen 2022). EU-medlemskap är ett uttalat mål som Turkiet aktivt försöker förverkliga och som kan spåras tillbaka till en formell ansökan till Europeiska ekonomiska gemenskapen (EEG) 1959. Det senaste steget i processen togs 2005 då det formellt påbörjades medlemskapsförhandlingar mellan Bryssel och Ankara (Gökalp Aras 2019).

Turkiets mål framgår tydliga ur Turkiets *New European Union Strategy* (2014). "Den nya strategin, som prioriterar Turkiets intressen och medborgarnas fördelar, kommer att leda till

ett uppsving i reformprocessen och till nya kommunikationskanaler mellan Turkiet och EU” lyder det i dokumentet. Turkiets strategiska mål kan kortfattat listas nedan:

- EU-biträde
- Viseringsfrihet för turkiska medborgare
- Finansiellt stöd för att hantera tillströmningen av migranter från grannländer, i huvudsak Syrien.

5.3 Avtalet mellan EU och Turkiet (Y)

Med målsättningen att förebygga att flyktingar dör på det egeiska havet, att bryta nätverk för människosmuggling samt ersätta olaglig migration med laglig sådan kom parterna överens om nio punkter, varav jag bedömer att vissa är av större relevans för uppsatsen än andra (Europeiska unionens råd 2016).

1. Turkiet skulle vidta alla nödvändiga åtgärder för att stoppa människor som reser olagligt från Turkiet till de grekiska öarna.
2. Alla som olagligt anlant till öarna från Turkiet skulle kunna skickas tillbaka dit.
3. För varje syrier som skickas tillbaka från öarna skulle EU:s medlemsstater ta emot en syrisk flykting som hade väntat i Turkiet.
4. Viseringskraven för turkiska medborgare ska lyftas senast i slutet av juni 2016.
5. EU skulle påskynda utbetalningen av de 3 miljarder euro samt säkerställa ytterligare 3 miljarder senast slutet av 2018.
6. EU och Turkiet bekräftade på nytt sitt åtagande att ge ny kraft åt anslutningsprocessen i enlighet med det gemensamma uttalandet av den 29 november 2015.

5.4 Political agitation

Mekanismen består av en *entitet* och en *aktivitet*. Entiteten menar jag är den turkiska regeringen som utför aktiviteten politisk agitation. För att veta huruvida den turkiska regeringen agerade enligt teorin, det vill säga utnyttjade och förstärkte det politiska missnöjet

i EU för att uppnå strategiska mål, måste det först redogöras för den socialpolitiska situationen i EU under perioden 2015 och 2016.

Trots konstant stigande siffror i termer av migranter som flydde sitt hemland Syrien tog det tid tills flyktingkrisen blev ett omdiskuterat ämne. Bilden på den treårige Alans livlösa kropp vid turkiska kusten tände eld på debatten och ledde till starka reaktioner. Medan Italiens Matteo Renzi uppmanade de övriga medlemsländerna att enas om en gemensam lösning deklarerade Ungerns Viktor Orban att krisen inte var ett europeiskt problem utan ett tyskt problem. Turkiets president Recep Tayyip Erdogan skyllde rakt ut på EU-länderna för varje enskild migrant som förlorat livet på den farliga resan till Europa. "Jag uppmanar de utvecklade länderna, särskilt i Europa, att vara mer lyhörda inför mänskliga tragedier" ("Europe migrant crisis" 2015). Även Tysklands ledning reagerade starkt på bilden som snabbt spreds på nätet och Angela Merkel's *Wir schaffen das* (Vi klarar det) symboliserade förbundslandets inställning till krisen - i varje fall inledningsvis.

Det förväntade resultatet - att flera europeiska länder skulle ansluta sig till hennes optimistiska hållning - uteblev. Den europeiska agendan för migration som Europeiska Kommissionen publicerade 2015 och som slog fast att EU-länderna gemensamt skulle lösa krisen bidrog inte heller till ett önskat uppsving i solidaritet bland EU-länderna. Den tyska förbundskanslern fick utstå mycket kritik till följd av uttalandet. "Snart kommer vi att befinna oss i ett undantagstillstånd som vi inte kan kontrollera", menade Seehofer, ledare för kristna sociala unionen (CSU), som är det bayerska systerpartiet till Merkels kristdemokrater (CDU). Även tidigare inrikesminister Hans-Peter Friedrich kallade Merkels agerande som ett "politiskt misstag utan motstycke" (Karnitschnig 2015).

Om en överenskommelse på EU nivå tedde sig osannolikt innan var utsikterna efter händelserna i Köln under nyårsnatten 2015-2016 desto dystrare. Under natten skedde det flertalet rån och sexuella övergrepp där vissa hade begåtts av migranter. Högerpopulistiska och EU-skeptiska partier runtom i EU tog händelserna som argument för sitt narrativ att muslimer är farliga. Polen, Tjeckien, Ungern och Slovakien är exempel på länder vars regeringar som följd uttalade sig om att muslimer inte skulle få beviljas inträde till de respektive länderna. Slovakiens Robert Fico gick så långt att han stämde sina europeiska grannar inför EU-domstolen på grund av deras asylpolitik (Riegert 2016).

Lyfter vi fokus och tittar på statistik över EU-medborgarnas åsikter rörande migration kan eurobarometerns rapport från våren 2016 nämnas. Där framgår att frågan om invandring är den viktigaste frågan för 20 av (då) 28 EU-medlemsländer och i samtliga en av de två viktigaste utom i Portugal. Vidare kan konstateras att medan 67% av européerna uppger att de förespråkar en gemensam europeisk lösning och 58% är positiva till migration från andra EU-länder, menar lika många (58%) att de är negativa till invandring av andra länder utanför EU (Eurobarometer 2016). En undersökning av Pew Research Center kom fram till att länder i södra delen av EU där många flyktingar anlände vill ta emot färre flyktingar än andra länder inom EU. Exempelvis menade människor i Italien och Grekland i större utsträckning än i övriga EU att flyktingar är en belastning för samhället eftersom de tar jobb och sociala förmåner (Poushter 2015). Detta är i enlighet med teorins hypotes att flyktingkriser splittrar och delar in länder i minst två läger: de som är för flyktingar/migranter och de som är emot flyktingar/migranter. När det gäller EU delas länderna i sig in i för- och emot läger men även länderna emellan splittras i länder som är mer mottagliga för flyktingar/migranter (exempelvis Tyskland och Sverige) och länder som är mer avvisande (som exempelvis Ungern och Slovakien). Denna statistik uppvisar ett utbrett missnöje bland EU:s medlemsstater. Missnöjet syns både på nationell nivå och på mellanstatlig nivå. I enlighet med teorin utövar en sådan politisk polariserad situation tryck på regeringen.

Stämningen i Europaparlamentet gällande ett avtal mellan EU och Turkiet var dyster. Den liberale Guy Verhofstadt kallade avtalet för "högst problematiskt" och sa att man genom detta avtal skulle ge Erdogan "nycklarna till Europas portar". Vänsterpolitikern Gabriele Zimmer sa om avtalet att det var "förgiftat", och ordförande för den socialdemokratiska gruppen Gianni Pittella sa att EU handlade med flyktingars öden. Philippe Lamberts, en representant för de gröna såg det som en "moralisk konkursförklaring". Enbart företrädare för den största gruppen i parlamentet, EPP-gruppen, såg det kommande avtalet som positivt. Gruppens ordförande Manfred Weber uppmanade övriga ledare att tänka på att det rör sig om samarbete och partnerskap och inte om beroende av Turkiet ("Europaparlamentarier warnen vor.." 2016).

EU:s och medlemsländernas agerande som i stor utsträckning präglades av splittring och egennyttigt handlande skapade för Turkiet ideala förutsättningar för att utpressa Unionen. I kölvattnet av de tragiska händelserna som bland annat ledde till pojken Alans död skrev den turkiske premiärministern Ahmet Davutoglu en artikel i *The Guardian* i vilken han riktade

kritik mot EU:s agerande. Dessutom uppmanade han medlemsländernas ledare att ta sitt humanitära ansvar och kritiserade den ojämlika monetära bördan som Turkiet behövde axla. Vidare beskyllde Davutoglu Unionen för att försöka skapa en kristen “fästning Europa” och argumenterade för att EU:s agerande var oförenligt med de europeiska värdena (Davutoglu 2015). Uttalandet kan tolkas på en rad olika sätt. Eftersom det från Turkiets sida lyfts de EU:s agerande som oförenligt med de europeiska värden kan det här skönjas en normbaserad utpressning. Det kan även hävdas att premiärministern ålägger EU hyckleri-kostnader genom att påtala say-do gapet.

Parallellt med EU:s förhandlingar med Turkiet förde Tysklands Angela Merkel (i egenskap av EU:s starkaste ekonomi med en turkisk befolkning på över 4 miljoner) bilaterala förhandlingar med Erdogan. Efter ett av Tyskland inkallat ministermöte den 23 september 2015 kom medlemsländerna överens om att bistå Turkiet med ett finansiellt stöd om en miljard euro (Okay & Zaragoza-Christiani 2016). Under ett besök i Istanbul den 18 oktober 2015 träffade Tysklands Angela Merkel den turkiske premiärministern Ahmet Davutoglu. Enligt tyska regeringens pressmeddelande (2015) från samma dag menade premiärministern att Ankara prioriterar fyra frågor: öppnandet av förhandlingskapitel (som hittills inte hade öppnats då man från EU:s sida ansåg att Turkiet inte hade levt upp till villkoren knutna till det), viseringsliberalisering, överföringen av 3 miljarder euro från EU till Turkiet för stöd till migranter och inbjudan av turkiska ledare till EU:s toppmöten. “När det gäller migrationskrisen strävar vi efter att bidra till en ny syn på förbindelserna mellan EU och Turkiet och att ta oss ur det låsta läget” konstaterade premiärministern. Detta för tankarna till Greenhills tes om att opportunisterna ibland erbjuder sig att lösa konflikt eller i detta fall stänga gränserna mellan Turkiet och EU under förutsättningen att *target*-staten uppfyller vissa krav.

Efter flertalet förhandlingar enades den turkiske presidenten Recep Tayyip Erdogan, kommissionens ordförande Jean-Claude Juncker och europeiska rådets ordförande Donald Tusk om en EU-Turkey Action Plan som trädde i kraft den 29 november 2015. En stor bidragande faktor till resultatet i förhandlingarna mellan dem var maktbalansen mellan dem. Som framgår av det av grekiska tidningen *Euro2Day.gr* läckta dokument av ledarnas konversation var Erdogan mycket varse om sitt förhållandevis starka förhandlingsläge, som kan kopplas till Tsourapoas och Adamsons (2019) syn på ojämlika förhandlingspositioner. Detta kan attribueras till att han som ledare av ett transitland bestämde exakt när och hur många människor som fick komma in i EU.

Dokumentet avslöjar en spänd stämning där Tusk och Juncker utpressas av en dominant Erdogan. På frågan om de omdiskuterade 3 miljarder euro som ställs till förfogande av EU är avsedda för ett år eller två år svarar Juncker ett år. Erdogan svarar genom att säga "Vi kan alltid öppna grindarna till Grekland och Bulgarien och sätta flyktingarna på bussar. Om ni säger 3 miljarder för två år behövde vi inte diskutera vidare". Dokumentet avslöjar vidare att Tusk och Juncker försökte förklara den komplexa situationen i EU där flertalet medlemsstater var beredda att stänga ner Schengenområdet och införa nationella gränskontroller. Tusk fortsatte: "Om vi inte kan visa att vi snart har ett avtal kan det bli dramatiskt. Och vi vill verkligen ha ett avtal med Turkiet". Erdogan frågar retoriskt "Hur kommer ni hantera flyktingarna om ni inte får ett avtal? Kommer ni döda flyktingarna?". Tusk svarar på hotet genom att säga att EU kan göra sig mindre attraktiv för flyktingarna, även om det inte är det önskvärda alternativet. Den turkiske presidenten svarar genom att hävda att EU kommer att konfronteras med flera tiotusentals flyktingar. "En död pojke på en strand är bara början. Fler attacker som i Paris kommer att genomföras", säger presidenten. Juncker konstaterar att förhandlingarna mellan EU och Turkiet gällande ett Turkiskt EU-biträde kommer att påskyndas. Även viseringsfrihet för turkiska medborgare är EU positivt inställd till, menar Juncker. Erdogan menar att EU har behandlat Turkiet illa och att landet har behövt vänta i 53 år. "You have been mocking us", säger presidenten enligt dokumentet (Becker & Muller 2016). Detta dokument, som från EU:s sida varken bekräftats eller dementerats, påvisar en tydlig utpressning. Genom att tala om attentaterna i Paris och insinuera att fler kan komma utnyttjade Erdogan det politiska missnöjet bland EU:s befolkning emot dess ledare.

Zalan (2016) rapporterar några veckor senare att Erdogan bekräftat äktheten av dokumentet i ett tal den 11 februari 2016. "Jag är stolt över det jag sa. Vi har försvarat Turkiets och flyktingarnas rättigheter. Och vi har sagt till dem (européerna): Ledsen, men vi kommer att öppna dörrarna och säga adjö till migranterna". I talet utfärdade Erdogan ytterligare hot riktade mot EU. "Vi har inte ordet "idiot" skrivet i pannan. Vi kommer att ha tålamod, men vi kommer att göra vad vi måste. Tro inte att flygplanen och bussarna finns där i onödan." Under talet reagerade den turkiske presidenten även på kritik, som han avfärdade genom att säga: "Det är hyckleri att påminna Turkiet om dess internationella ansvar". Vidare skällde Erdogan ut det internationella samfundet: "Shame on you! Shame on you". Talet påminner starkt om multiplikatorn som Greenhill kallar för hyckleri-kostnader. Dessa åläggs en regeringen som inte agerar på ett sätt som den säger sig göra i andra sammanhang. Att EU i

internationella kontext utövar en makt över andra länder som grundar sig i en normativ överlägsenhet står enligt den turkiska regeringen och diverse NGO:s i stark kontrast till Unionens agerande under flyktingkrisen 2015. Detta say-do gap påtalas och instrumentaliseras här av den turkiske presidenten i syfte att uppnå strategiska mål.

5.5 Capacity swamping

Som tidigare förklarat under teoridelen utsätts demokratiskt och ekonomiskt utvecklade stater mindre ofta för denna metod av CEM. Men eftersom det är fråga om en stor flyktingkris kan detta ses som undantag till regeln. Denna mekanism består likt *political agitation* av en *entitet* och en *aktivitet*. Det är i detta fall också den turkiska regeringen som är entiteten medan hot om att överbelasta systemet är aktiviteten.

Mot den ovan beskrivna bakgrunden som dominerades av politisk splittring och frånvaron av en gemensam europeisk lösning blev bördan för de länderna som mottog flyktingar stor. Sverige, som sett till befolkningen hade tagit in flest flyktingar av EU:s medlemsländer, såg behovet av att ta hjälp av militären för att koordinera logistiken. “Vi har inget mer utrymme” sa Fredrik Bengtsson, talesperson på migrationsverket (Kingsley 2015).

“De europeiska ledarna måste ta sig an utmaningen så att Europa som helhet blir starkare ekonomiskt, socialt och politiskt. Europa har erfarenheten och förmågan att reagera” sa Ángel Gurría, generalsekreterare för OECD (Elliott 2015). Trots att antalet migranter som anländer dagligen är stort har Unionen ett ansvar att ta in migranterna, menade generalsekreteraren. I samma dokument som ovan analyserades framgår den turkiske presidentens hot att överbelasta systemet. Hot som, givet den politiska situationen i EU, ifrågasätter Unionens förmåga att ta in fler migranter.

I en exklusiv intervju med Turkiets president Recep Tayyip Erdogan undrade han vad EU skulle göra om fler migranter kom till EU. “Vad skulle hända om dessa 2,2 miljoner flyktingar lämnar Turkiet och börjar marschera mot EU?”, undrade Erdogan (Lepeska 2015). Intervjun fördes en dag innan attentatet i Paris som krävde 130 liv. Trots att uttalandet inte var en anspelning på de tragiska händelserna i Paris, förvandlades uttalandet för vissa till ett slags domedagsscenario när det blev bekant att en av terroristerna hade utgett sig för att vara

flykting och kommit in i EU via Turkiet. Uttalandet kan tolkas som ett hot att överbelasta EU:s kapaciteter. Attackerna i Paris föranledde Frankrikes premiärminister Manuel Valls att ändra ton. "Europa måste säga att det inte kan ta emot så många fler migranter, det är inte möjligt." sa premiärministern till *Süddeutsche Zeitung* ("Valls: Europa kann.." 2015). Även i Tyskland, som till en början välkomnade flyktingar in till landet, ändrades stämningen. "Vi befinner oss för närvarande i en situation där vi uppskattar att 100 000 människor per månad anländer till Tyskland, och vi anser att detta inte är hanterbart." menade Tysklands inrikesminister av de respektive *Bundesländer* i ett gemensamt uttalande. Även den federala inrikesministern Thomas de Maiziere konstaterade att kapaciteterna var nådda (Haselberger et al. 2015).

6. Slutsats och Diskussion

Analysen har visat att Turkiet i egenskap av transitland utövade tryck på den europeiska ledningen. Adamson och Tsourapas (2019) argument att den relativa förhandlingsstyrkan påverkas av vare sig landet är ett migrationssändande-, migrationsmottagande- eller transitland kan i detta fall sägas vara korrekt, då Turkiet medvetet och strategiskt använde sig av sitt geografiska läge. Det politiska missnöjet bland befolkningen inom- och mellan EU-länder gav Turkiet möjligheten att utpressa Unionen genom att spela på medborgarnas rädsla. Det faktum att många av EU medlemsländernas respektive stats- och regeringschefer såg migrationsströmmen som ett hot, både ur säkerhetspolitisk och partipolitisk synvinkel, utnyttjades strategiskt från Turkiets sida. Vi har kunnat se en normbaserad utpressning där Turkiet anklagat EU för att agera oförenligt med dess normativa åtaganden, vilket gör att vi kan konstatera att delmekanism faktiskt förelegat. Den andra delmekanismen, *capacity swamping*, kan också sägas förelegat, eftersom både Turkiets premiärminister och president implicerade att EU inte skulle kunna hantera fler flyktingar, givet den politiska situation i och mellan EU-länderna. Turkiets agerande bör ses som ett exempel av vad Thomas Schelling kallar för *compellence*. Som Pape konstaterade (2003) resulterar framgångsrika *compellence* försök i ett förödmjukande på den internationella arenan, vilket man kan säga stämmer i fallet EU-Turkiet.

Eftersom det i analysen förelegat evidens som styrker båda mekanismerna kan det konstateras att teorin lyckas förklara utfallet. Jag är medveten om att det är fråga om en komplex situation där flertalet faktorer kan ha inverkat på processen och lämnat avtryck på den. Därmed kan det inte sägas vara fråga om strikt kausalitet. Däremot menar jag att studien lyckats med att identifiera ett kausalt samband utifrån dess teoretiska ramverk. Valet av processpåring som metod tedde sig givet mitt syfte inledningsvis som adekvat metod. I retrospektiv menar jag att eftersom metoden med dess anspråk på att fastställa kausalitet ställer krav på att forskaren som inom ramen för en kandidatuppsats är svåra att uppfylla till fullo. I det valda fallet kan det antas att mycket skedde bakom låsta dörrar vilket gör det svårt att som utomstående ta del av information som avslöjar aktörernas respektive inställningar.

Hagström och Jerdéns (2014) *relational power*-begrepp är i fallet Turkiet-EU mycket användbart. För trots att Turkiet sett till dess ekonomiska, militära och normativa makt

befinner sig i ett underläge gentemot EU har landet ändå förmått utpressa EU. Turkiet kan sägas ha uppnått mycket av sina strategiska mål, sett till viseringsfriheten för sina medborgare, påskyndade medlemskapsförhandlingar och finansiellt stöd. Till följd av kuppöversöket sommaren 2016 har EU återigen frusit medlemskapsförhandlingarna och Turkiet är idag längre ifrån ett medlemskap än innan krisen.

Denna studie tog avstamp i Greenhills forskning om normbaserad utpressning av stater från relativt sett svaga aktörer mot relativt sett starka aktörer. Studien undersökte huruvida CEM lyckas förklara utfallet (i detta fall avtalet mellan EU och Turkiet) vilket den kan sägas göra. Både *political agitation* och *capacity swamping* tillämpades från Turkiets sida och försöket kan sägas varit framgångsrikt. Studien kan i sig inte sägas bekräfta CEM som teori, eftersom det valda fallet är ett gynnsamt fall för teorin. Däremot har studien bidragit till den kumulativa forskningen genom att undersöka ett politiskt ytterst intressant fall samt en teori som inte fått den uppmärksamheten den kräver.

Uppsatsen kan ligga till grund för framtida forskning i en rad olika fält. Teorin, som i denna uppsats tillämpas på fallet migrationskrisen 2015, kan också användas för att analyser andra utpressningsförsök som präglas av asymmetriskt tvång. Eftersom utpressningen vilar på en norm-grund och yttrar sig i en instrumentalisering av *target*-statens politiska missnöje kan teorin användas i andra sammanhang än migration.

7. Källförteckning

Nyhetsartiklar:

Becker, M. & Muller, P. (2016) Erdogan soll EU mit Grenzöffnung gedroht haben. *Spiegel Ausland*. (Elektronisk) Hämtad 22-04-25.

<https://www.spiegel.de/politik/ausland/tuerkei-erdogan-soll-eu-mit-grenzoeffnung-gedroht-haben-a-1076488.html>

Davutoglu, A. (2015). Turkey cannot deal with the refugee crisis alone. EU nations need to help. *The Guardian*, [Elektronisk] Tillgänglig:

<https://www.theguardian.com/commentisfree/2015/sep/09/turkey-refugee-crisis-christian-fortress-europe> Hämtad 2022-04-18.

Europe migrant crisis: World leaders react to images of drowned toddler washed up on Turkish beach. (2016). *AFP/Reuters* Hämtad 2022-04-18 [Europe migrant crisis: World leaders react to images of drowned toddler washed up on Turkish beach - ABC News](#)

Europaparlamentarier warnen vor Gesprächen mit der Türkei. (2016). *Zeit Online*. Hämtad 2022-05-02. Tillgänglig:

https://www.zeit.de/politik/deutschland/2016-03/angela-merkel-tuerkei-eu-zusammenarbeit-fluechtlingskrise-europaparlament?utm_referrer=https%3A%2F%2Fde.wikipedia.org%2F#comments

Elliott L. (2015). OECD call for urgent respons to unparalleled refugee crisis. *The Guardian*. Hämtad 2022-04-04. Tillgänglig: [OECD calls for urgent response to unparalleled refugee crisis | Refugees | The Guardian](#)

Haselberger S., Lehman A., Scheffer U., Jansen F. (2015) Innenminister: Wir schaffen es nicht mehr. *Der Tagesspiegel*. Hämtad 2022-04-22- Tillgängligt: [\(3\) Flüchtlinge in Deutschland: Innenminister: Wir schaffen es nicht mehr - Politik - Tagesspiegel](#)

Karnitschnig, M. (2015). Backlash grows against Merkel over refugees. *Politico*. Hämtad 2022-05-01.

<https://www.politico.eu/article/backlash-merkel-refugees-migration-germany-coalition-pressure/>.

Kingsley P. (2015) Sweden calls on army to help manage refugee crisis. *The Guardian*. Hämtad 2022-05-10. Tillgängligt: [Sweden calls on army to help manage refugee crisis | Refugees | The Guardian](#)

Riegert, B. (2016). Kommentar: "Köln" verschärft die EU-Flüchtlingskrise. *Deutsche Welle*. Hämtad 2022-04-16 [Kommentar: "Köln" verschärft die EU-Flüchtlingskrise | Kommentare | DW | 09.01.2016](#)

Lepeska D. (2015). Can Turkey stem the refugee tide?. *Al Jazeera*. Hämtad 2022-05-05. Tillgängligt: [Can Turkey stem the refugee tide? | Humanitarian Crises | Al Jazeera](#)

Valls: Europa kann nicht mehr so viele Migranten aufnehmen. (2015). *Süddeutsche Zeitung*. Hämtad 2022-05-01. Tillgängligt: [Flüchtlinge - Valls: «Europa kann nicht mehr so viele Migranten aufnehmen» - Politik - SZ.de \(sueddeutsche.de\)](#)

Zalan E. (2016). Erdogan to EU: 'We're not idiots', threatens to send refugees. *EUobserver*. Hämtad 2022-05-05. <https://euobserver.com/migration/132233>

Andra källor:

Adamson F. B. & Tsourapas G. (2018) Migration Diplomacy in World Politics, *International Studies Perspectives*, Volume 20, Issue 2, May 2019, Pages 113–128, <https://doi.org/10.1093/isp/eky015>

Arreguín-Toft I. (2012) *Contemporary Asymmetric Conflict Theory in Historical Perspective, Terrorism and Political Violence*, 24:4, 635-657, DOI: [10.1080/09546553.2012.700624](https://doi.org/10.1080/09546553.2012.700624)

Beach, D. & Pedersen, R. (2013). *Process-Tracing Methods: Foundations and Guidelines*. 10.3998/mpub.10072208.

Biddle, T., 2022. *Coercion Theory: A Basic Introduction for Practitioners (Spring 2020)*. [online] Repositories.lib.utexas.edu. Available at: <https://repositories.lib.utexas.edu/handle/2152/81856>

Esaiasson, P., Gilljam, M., Oscarson, H., Towns, A. & Wängnerud, L. (2017). *Metodpraktikan: Konsten att studera samhälle, individ och marknad*. 5. uppl. Stockholm: Wolters Kluwer Sverige AB.

Europeiska Kommissionen. (2022) *European Neighbourhood Policy and Enlargement Negotiations*. Hämtad 2022-05-01, från https://ec.europa.eu/neighbourhood-enlargement/enlargement-policy/negotiations-status/turkey_en

European Union: Council of the European Union, *EU-Turkey statement, 18 March 2016*, 18 March 2016, tillgängligt via: <https://www.refworld.org/docid/5857b3444.html>

Europeiska Kommissionen (2016). *Spring 2016 Standard Eurobarometer: Strong public support for Commission's political priorities*. (Elektronisk) Tillgängligt: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/IP_16_2665

Fearon, J. D. (1994). Domestic Political Audiences and the Escalation of International Disputes. *The American Political Science Review*, 88(3), 577–592. <https://doi.org/10.2307/2944796>

George, A. L., & Bennett, A. (2005). *Case studies and theory development in the social sciences*.

Greenhill, K. (2019). *Asymmetric Advantage: Weaponizing People as Nonmilitary Instruments of Cross-Domain Coercion*. In *Cross-Domain Deterrence: Strategy in an Era of Complexity*. : Oxford University Press.

<https://oxford.universitypressscholarship.com/view/10.1093/oso/9780190908645.001.0001/oso-9780190908645-chapter-12>.

Greenhill K. (2008). *Strategic Engineered Migration as a Weapon of War*. *Civil Wars*, 10:1, 6-21, DOI: [10.1080/13698240701835425](https://doi.org/10.1080/13698240701835425)

Greenhill, K. M. (2010). *Weapons of Mass Migration: Forced Displacement, Coercion, and Foreign Policy* (1st ed.). Cornell University Press. <http://www.jstor.org/stable/10.7591/j.ctt7v70q>

Gökalp Aras N. E. (2019). *A Game Changer in EU-Turkey Relations: The Opportunities and Pitfalls of Migration Policy*, *The International Spectator*, 54:4, 47-61, DOI: [10.1080/03932729.2019.1670481](https://doi.org/10.1080/03932729.2019.1670481)

Hagström, L., & Jerdén, B. (2014). East Asia's Power Shift: The Flaws and Hazards of the Debate and How to Avoid Them. *Asian Perspective*, 38(3), 337–362. <http://www.jstor.org/stable/43738094>

Hollifield, J. F. (1992). Migration and International Relations: Cooperation and Control in the European Community. *The International Migration Review*, 26(2), 568–595. <https://doi.org/10.2307/2547072>

Katzenstein, P. J., & Social Science Research Council (U.S.). (1996). *The culture of national security: Norms and identity in world politics*.

Mack, A. (1975). Why Big Nations Lose Small Wars: The Politics of Asymmetric Conflict. *World Politics*, 27(2), 175–200. <https://doi.org/10.2307/2009880>

Manners, I. (2008). The Normative Ethics of the European Union. *International Affairs (Royal Institute of International Affairs 1944-)*, 84(1), 45–60. <http://www.jstor.org/stable/25144714>

Mattern, J. B. (2005). *Why 'Soft Power' Isn't So Soft: Representational Force and the Sociolinguistic Construction of Attraction in World Politics*. *Millennium*, 33(3), 583–612. <https://doi.org/10.1177/03058298050330031601>

Merom, G. (2003). *How Democracies Lose Small Wars: State, Society, and the Failures of France in Algeria, Israel in Lebanon, and the United States in Vietnam*. Cambridge: Cambridge University Press. doi:10.1017/CBO9780511808227

Nye, J. S. (1990). Soft Power. *Foreign Policy*, 80, 153–171. <https://doi.org/10.2307/1148580>

Nye, J. S. (2004). *Soft power: The means to success in world politics*. New York: Public Affairs.

Okyay A. & Zaragoza-Cristiani J. (2016) The Leverage of the Gatekeeper: Power and Interdependence in the Migration Nexus between the EU and Turkey, *The International Spectator*, 51:4, 51-66, DOI: [10.1080/03932729.2016.1235403](https://doi.org/10.1080/03932729.2016.1235403)

Pape, R. A. (1996). *Bombing to Win: Air Power and Coercion in War* (1st ed.). Cornell University Press. <http://www.jstor.org/stable/10.7591/j.ctt1287f6v>

Poushter, J. (2015). Refugees stream into Europe, where they are not welcomed with open arms. *Pew Research Center*. Tillgängligt: <http://pewrsr.ch/1HzuAGM>

Pressestatements von Bundeskanzlerin Merkel und dem türkischen Präsidenten Erdoğan am 18. Oktober 2015 (2015). *Bundesregierung*. Hämtad 2022-04-17. <https://www.bundesregierung.de/breg-de/aktuelles/pressekonferenzen/pressestatements-von-bundeskanzlerin-merkel-und-dem-tuerkischen-praesidenten-erdo%C4%9Fan-am-18-oktober-2015-849368>

Putnam, R. D. (1988). Diplomacy and Domestic Politics: The Logic of Two-Level Games. *International Organisation*, 42(3), 427–460. <http://www.jstor.org/stable/2706785>

Risse, T., Ropp, S., & Sikkink, K. (Eds.). (1999). *The Power of Human Rights: International Norms and Domestic Change* (Cambridge Studies in International Relations). Cambridge: Cambridge University Press. doi:10.1017/CBO9780511598777

Schelling, T. C. (1966). *Arms and Influence*. Yale University Press. <http://www.jstor.org/stable/j.ctt5vm52s>

Teorell, J. & Svensson, T. (2007). *Att fråga och att svara: samhällsvetenskaplig metod*. Stockholm: Liber.

Thomas, D. C. (2001). *The Helsinki Effect: International Norms, Human Rights, and the Demise of Communism*. Princeton University Press. <http://www.jstor.org/stable/j.ctv36zprq>

Tsourapas G. (2017). *Migration diplomacy in the Global South: cooperation, coercion and issue linkage in Gaddafi's Libya*, *Third World Quarterly*, 38:10, 2367-2385, DOI: [10.1080/01436597.2017.1350102](https://doi.org/10.1080/01436597.2017.1350102)

Turkoglu O. & Chadeaux T. (2019). Nowhere to go? Why do some civil wars generate more refugees than others? *International Interactions*, 45:2, 401-420, DOI: [10.1080/03050629.2019.1554571](https://doi.org/10.1080/03050629.2019.1554571)

Weiner, M. (1992). Security, Stability, and International Migration. *International Security*, 17(3), 91–126. <https://doi.org/10.2307/2539131>